די פוילישע אריסטאקראטיע

ראמאן פון פוילישׁ־אידישׁען לעבען. פון העלענא מנישעק

איבערזעצט פון „באם".

(פארזעצונג)

אין דער לעצטער מינוט, ווען די יעגערס זענען פארגליווערט געוואָרען פאר איסמה, דערזעהענדיג דעם צעשׂ־טען ווילדען חזיר, וועלכער האט זיך פלוצלינג א וואָרף געטאן אויף לעפע־ — איז וואלדעמאר צוגעשפרונגען צו איהם בלייך שנעל א ציה געטון זי הינ־טער דער סאסנע און א האסטיגען שפרונג טוענדיג צום ווילדען חזיר, האט ער מיט א ווילדען וואָרף פון האנד אריינגעהאקט אין איהם זיין גרויסען יאגד מעסער אזש ביז׳ן סאמע קלינגעל אין סאמע הארץ אריין.

געטראפען פון א שטערבליכען שטאך האט די ווילדע בריאה א קנאל געטון צו דער ערד, אויפ׳ן גראז, און שווארץ בלוט האט א שפריץ געטון, פראלענדיג אין דער הויך, און דעם ווילדען חזיר׳ס קער־פער האט דאן א שווידער געטון מיט א גסיסה־ציטער, און געבליבען אונבעוועגי־ליך ליגען.

האלטענדיג נאך דעם פארבלוטיג־טען מעסער, האט זיך וואלדעמאר א ווינק געטון ביים בלייבען נאסען שטע־רן די אויגען זענען געווען צארענדיג, און די ליפען זענען געווען פארביסען.

ער האט א קוק געטאן אויפ׳ן דער־הרגעטען חזיר און איז גיך אוועק צו סמעפען.

זי קומענדיג עטוואס צו זיך, איז ארויסגעגאנגען מיט לויען אנטפעגען איהם. זי איז געווען זעהר בלאס, און אין די פארטערהרטע אויגען האבען זיך גע־מוקט פייערען.

וואלדעמאר האט א וואָרף געטון דעם מעסער אין א כאפ געטון אויהרע הענט. ער האט צו איהר געווענדעט זיי־נע דערשראָקענע אויגען, און מיט א פארר שמייסטען קול א פרעג געטון:

— איהר האט זיך זעהר דערשרא־קען? גאט מיינער! וואס פאר א צו־פאל!

זי האט איהם היים געדריקט דע הענט.

— איך דאנק אייך — איהר האט מיר געראטעוועט מיין לעבען, שטעלענ־ריי אייער לעבען אין סכנה. איך וועל עס קיינמאל ניט פארגעסען.

— איך האב איבערגעלעבט א מורא־ליגען מאָמענט! לאמיר איצט וועגען דעם ניט רעדען.

ערשט איצט זענען די יעגערס און די ראמען צו זיך געקומען, און ניכטער געוואָרען נאך דער שרעק, סכנה און פאר־וואונדערונג. די דרייסטסטיס פון וואלדע־מארן האט אלעמען איבערראשט. דער ערשטער האט זיך געכאפט בראכוויטש, ער האט זיך אבער געפיהלט עטוואס פארשעמט. אלע זענען צוגעקומען צו דער סאסנע גראטולירענדיג סטעפען, און באגריסענדיג וואלדעמאר׳ן מיט זיין דרייסטקייט.

מען האט מיט פארוואונדערונג גע־רעדט זיין האנד, קוקענדיג אויף איהם מיט פארחידושטע אויגען. דערהויפט די דאמען האבען ניט געקענט אפרייסען פון איהם און פון סטעפען׳ זייערע בליקען, קוקענדיג דא אויף איהם און דא אויף איהר. בראכוויטש האט זיך בעמיהט צו בערוהיגען די אלע נאך איבערגעשראקע־נע לוציע.

בעזונדערס וואָרים האט בענעריסט וואלדעמארן די גרעפען וויזענבערג.

וואלדעמאר האט דאנקבאר א קוק געטון איהר האנד.

ווען די זאן איז שוין געווען אונטער־געגאנגען — האט זיך די קאמפאניע יע־ער אייער גליקליכען ערפאלג: מיכאראָר סקי האט אויף איבערגעגעבען דעם מלכות־מיטעל.

— פארוואס זשע האט איהר זיך אויבער־ווענען דעם ניט געסטאטעט? האט בראכוויטש א פרעג געטון — איהר זענט דאך פונקט אזא גאסט, ווי איך.

טרעסטקא האט אוועקגעמאכט מיט דער האנד ווי זאָגענדיג:

— יעדער גליק איז ניט פאר מיר געדאכט!

סטעפעס הענד האט מען איינגע־טונקען אינ׳ם בלוט פונ׳ם ווילדען חזיר.

און איהר און וואלדעמארען האט מען אויסגערופען פאר די העלדען פון טאג.

די גרעפין מעלאניא צוזאמען מיט איהר פאטער האבען מיט גרויס מיה און מאטערליכע געקענט הערשען איבער זיך כדי ניט צו ארויספלאצען מיט א שטראם פון כעס׳דיגע בייזע רעד.

פון די ראטען איז די זיעגערין גע־ווען די פרייליין ריטא.

וואלדעמאר האט גענומען איינע פון די קוראפאטוועס, וואס זי האט געהאט דערשאסען, און ביים פרעהליכען ווייזלען זיך פון די ארומיגע האט ער אויסגע־שמירט מיט בלוט איהרע הענד, אלס טריאומפירענדיג.

— ווייוואס! ווייוואס! — האט ער אויסגערופען.

די יונגע פריילין איז געווען צופריד־דען אפילו פון דעם ערפאלג.

שעהנע גרויסע הערנער.

דער שטאלץ איז געווען — די ווייל־דע הירשען, ווילדע חזירים און עטליכע וועלף אין מיטען.

סאמע פארענט איז געשטאנען מיט שיטם צוגעפעקטיגט דער ווילדער חזיר, וואס וואלדעמאר האט איהם [illegible] נאך איהם געראנגען פאר [illegible] קער בלוט, די שארפע [illegible] צייהנער זענען געווען — [illegible] גען — א טרויעריגע איבערבלייבענ־יש פון דער געוועזענער דראהענדער קראפט די פארגלייכטע איינען האבען איהם ארויסגעשטשארטשעט, דערשראקענע, ווי די ווילדע חיה ווייזט זיך געוואונדערט וואס אזוי ניט לאנג נאך האט ער דער־וועקט אזא צומיינענים צווישען מענשען אז ער האט עס ארויסגערופען די סכנה, און איצט לייארמען זיי און טרומייטערען איבער איהם לויבגעזאנגען צו זיך, און האבענדיג הנאה אויף זיין טויט.

ביי די וועלף זענען געווען ארויס־געשטעקט די ציינער און אויסגעשטשי־רעט די צייהנער, פונקט זיי וואלטען גע־קריצט מיט זיי פאר ווילדען. בעם הלמאי די חיות וואס ליגען דא ארום דערשאסען אין אזא גרויסער צאהל, די חיות נאך וועלכע זיי האבען שטענדיג געלויערט, רינגלען ארום זייערע דארע גופים אין א טריאומפאלישען קראנץ. „מיר" „מיר" זעי־ען אויף אויף אויפ׳ן אויפ׳ן אויפ׳ן